

Phil için

domingo

KOKARCA ile PORSUK
AMY TIMBERLAKE

Özgün ismi: Skunk and Badger
© 2020 Amy Timberlake
Çizimler: © 2020 Jon Klassen

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla
Writer House LLC'den alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2022 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Seda Kostik
Son okuma: Sevim Erdoğan
Özgün kapak tasarımı: Carla Weise
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 220 5

Baskı: Nisan 2022

Çınar Mat. ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 4-5 Bağcılar İstanbul
Tel: (212) 628 96 00 • Sertifika No: 45103

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının
yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla
çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30 Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39 • e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

KOKARCA

ile

PORSUK

Amy Timberlake

Resimleyen: Jon Klassen

Çeviri: Cenk Pamay

domingo

Porsuk tırazan babasına baktığında minik turuncu tavuğun artık orada olmadığını gördü.

Basamakları çıkıp yatak odasının kapısını kaparken tavuklar, “Gıt! Gıt!” dediler.

Porsuk yatak odasından gürültülü *GIDAK!* seslerini, kanat hışırtılarını ve evin dört yanından gelen kısık sesli, dertli cık cıkları duydu.

Porsuk yere kaydı. *Bu böyle devam edemez.*

Ardından hatırladı: *Gelincik-telgrafi!* Cebine pat pat vurup kırışık kâğıdı yokladı. Lula Teyze bu işe el atmıştı bile. Porsuk’un tek yapması gereken Lula Teyze’nin gelincik-telgrafını okumaktı. Porsuk dürülü telgrafi cebinden çıkardı, düzeltti ve mührü yırtarak açtı. Okudu:

Porsuk, beni hayal kırıklığına uğrattın. Kocarca tuğla evimde kalacak. Bir ay sonra hâlâ sıkıntı varsa benimle yeniden temasa geç. –Lula Teyze.

Porsuk derin bir nefes aldı. Lula Teyze bunu yapamazdı. Kâğıda yeniden baktı. Yapabilirdi.

Porsuk mesajı üçüncü kez okudu. Bunu *yapmıştı* bile.

Porsuk sersem sepelek bir halde iletiyi kat yerlerinden katladı ve yerden kalktı. Masasına yürüdü ve mektup çekmecesini açtı. Gelincik-telgrafını çekmecenin içine koyup kapadı. Sonra yatağının ucuna oturdu.

Lula Teyze bulaşıklardan ve doğanın kanunundan ne anlardı ki? Üstünde tepine tepine dümdüz olmuş kutuları ve güm diye açılan kapıları ne bilecekti? Maşaya takılı, üzerinde duman tüten közlenmiş biberleri Porsuk görmüş, fil hortumu sesleri *onun* kulağına dolmuştu. Roket patates, hâlâ roket patates köşesinde kımıldamadan duruyordu. Mutfaktan sular sızıyordu.

Ya tavuklar! Her yerde tavuklar vardı! “Ya o gıt-gıtlar?” Bu bir dil bile değildi! Ya Kuantum Sıçraması? Bilimden çok masaldı. Ya şimdiki vaziyet! *Hale bak!* Evinde yatıya kalmış yüz tavuk vardı!

Peki ya Mühim Taş İşİ? Mühim Taş İşİ ile ilgilenilmiyordu! *Mühim Taş İşİ!*

Tüm dünya ona karşıydı.

Porsuk, örtülerin altına gömüldü.

Porsuk (üç aşağı beş yukarı) on beş dakika örtülerin altında kaldı.

Sonunda şu ana kadar bildiği yaşamının sonuna geldiğini kabul etti. Bir zamanlar taşları araştırırdı. Bir zamanlar diplomalı, üç mavi kurdeleli ve gazetede keşif yazıları çıkan Mühim Bir Taş Bilimci idi. Bir zamanlar kendi halindeydi. Ama bunların hepsi burada, tam burada, bu örtülerin altında son bulmuştu.

Porsuk örtülerin altında biraz daha kaldı, sonra ihtiyaç duyduğu şeyi yaptı: Sürünerek dolaba gitti. Ukulelesini çıkardı, telleri tıngırdattı.

Trnnnn.

Pençesini tellerin üzerinde gezdirdi. *Tr...m...n...nn!*

Az sonra minik bir ezgi oluştu.

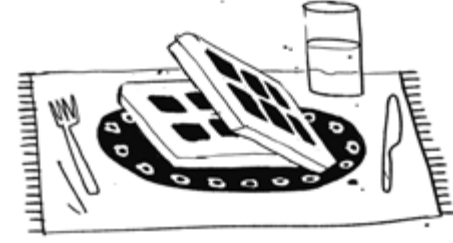
Kokarca ve tavuklar pencerelerin mandallarını kapatıp kapıları kilitlerken Porsuk ukulelesiyle yatak odasının zeminine oturdu. Minik ezgi, büyüdü.

Porsuk pijamasını giydi ve ukulelesiyle yatağa girdi. Minik ezgiyi çalıp düşündü: *Belki bu durum çok da kötü değildir. Bakalım yarın neler getirecek.*

Ezgisini bitirdiğinde ukuleleyi kılıfına geri koydu ve yatağının altına itti. Örtüleri düzeltti. Üzerine bir ağırlık çökmüştü.

İşte ukulelenin gücü, diye düşündü ışığı söndürürken.

Porsuk, derin bir iç çekerek uykuya daldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH ARKA VERANDADAN GELEN SESLER Porsuk'u uykusundan uyandırdı. Önce boğuk bir konuşma sesi geldi. Bunu Kokarca'nın kısa yanıt veren sesi takip etti. Porsuk yastığını kavrayıp homurdandı: "Eş dost ziyareti için çok erken bir saat." Ardından boğuk ses konuşmayı sürdürdü ve Porsuk bu tafralı tavrı tanıdı. Ona birini hatırlattı. Yakın zamanda gördüğü birini. Az zamandır tanıdığı birini. Anılarının içinde mayışık mayışık gezinirken aklına hemen gelincik geldi. *Gıcık. Kendinden aşırı emin. Evet, bu o.* Porsuk iç geçirdi, örtüleri çekti ve uyuklamaya başladı.

Kokarca'nın sesi tizleşerek yükseldi. Gittikçe yükseldi. Daha gürültülü hale geldi.

Parçalar yerine oturdu: Hızlı Gelincik Postası'ndan gelen gelincik. (*Çat!*) Tuğla evdeki tavuklar. (*Çat!*) Tavukların dostu Kokarca. (*Çat!*)

Porsuk bir kulağını yastıktan kaldırdı ve Kokarca'nın ses tonunu fark etti. *Savunmacı, kesinlikle savunmacı.* Kokarca, bir kokarcaydı ve kokarcalar savunmaya geçtiğinde...

Porsuk dikildi. Yatak odasının kapısından dışarı fırlarken "Haaaaaaayyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!" diye haykırdı, tavuklar etrafa kaçıştı. "Haaaaaaayyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!" diye haykırdı Porsuk, basamaklardan aşağı yalpalayarak inip arka kapıya uzanan koridordan geçerken.

Kapıyı savurup açtı. Porsuk, Kokarca'nın geriye kıvrılmış dudaklarını, ortaya çıkan dişlerini, dimdik olmuş kuyruğunu gördü! "Haaaaaaayyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!"

Porsuk, gelinciği poposunu *dönmüş* kaçarken gördüğü halde, Kokarca'ya *doğru* uymasının iyi bir taktik olmadığını çok geçmeden anlayacaktı. Zaten nasıl olmuştu da püskürtme sırasında çıkan o tıslamayı fark etmemişti?

Ama sağlık olsun. Porsuk, "Haaayyyyyyy!" diye haykırarak öne atıldı, kolları bacakları açılmış halde Kokarca'ya *doğru* uçtu. Zaman yavaşladı. Uçuş sanki sonsuza dek sürdü. Porsuk, Kokarca'nın onu fark edip kenara kaçtığını gördü. Sonra Porsuk spreyle çarpıştı. Kokarca kokusuna yabancı olmasa da daha önce hiç bununla "yikanmamıştı". Üstüne yapıştı mı çıkmayan, yağlı, leş gibi bir kokunun altında âdeta yıkandı. Koku burnunu,

Haaaaaaayyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy!

kürklü yüzünü, kaşlarının ince kıllarını kapladı. Porsuk büzüşüp top oldu.

Ardından yere düştü.

Sonra kayarak durdu. Tamamen durdu.

Porsuk verandaya serildi, öksürdü ve bir nebze olsun temiz, tertemiz hava almak için debelendi. (Ama nafi.) Gözleri sulandı. Burnu titreyip aktı. Kürklü koluyla gözünü sildi ama boşuna. Her yeri sulandı. Kolunu yüzüne bastırıp kendini yerden kazıyarak oturmaya çalışırken, *Musluğa döndüm!* diye düşündü.

Yanı başındaki Kokarca, patileri dizlerinde, nefes nefese ona doğru eğildi. Ardından doğrulup gerindi. Boyununu önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa çevirdi.

Porsuk, bir burnuna bir koluna bön bön baktı. Kokarca hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. *Hiçbir!* Kokarca bir yandan arka bahçenin ötesinde kalan sokağa bakarken diğer yandan iki parmağıyla şeritli kürkünü taradı. Kolunu bacağına silkti, Porsuk'a döndü ve "O gelincikle bir daha karşılaşmak istemem," diye fısıldadı. Sonra yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Spreyi gördün mü, Porsuk? Etkileyiciydi, değil mi? Elveda gelincik! Ha-Ha!" Kokarca gözlerini yumup dans etti, patilerini havaya savurdu.

"Öhö! Öhö! ÖHHHHÖ!" Porsuk koluna doğru öksürdü.

"ASAYİŞ BERKEMAL, TAVUKLAR. GELİNCİK GİTTİ. GELİNCİK ARKASINA BİLE BAKMADAN KAÇTI. Evet, kaçtı, aynen öyle yaptı!"

Porsuk başını kaldırıp baktı ve Kokarca'yı arka kapının ağzında gördü.

Mutfaktan, ayakta alkışlamaya çok benzeyen bir ses geldi. Porsuk bunun, bir araya gelmiş yüz kadar tavuğun kanat çırpma sesinden başka bir şey olmadığını biliyordu. Yine de irkildi. Burnunu, artık sümükle kaplanmış koluna öfkeyle sildi.

Kokarca kapıyı kapadı. Porsuk'un bakışına kocaman bir tebessümle karşılık verip omuz silkti. "Geriye daima, eee, havada asılı bir koku kalır. Ama nasıl işe yaradı, bak sana! Artık her şey tıkırında, Porsuk." Kokarca patilerinin tozunu silkti. "Uzun bir şekerlemeye ihtiyacım var."

Her şey tıkırında mı? Havada asılı koku mu? Şekerleme mi? Leş gibi koku havaya sinmiş, her yana dağılıyordu. Çürük yumurta, bayat kahve, mantar gibi, çöpün dibinden akan vıcık vıcık su gibi kokuyordu. Acı biber gibi yakıyordu. Limon gibi göz yaşartıyordu. Porsuk bunların içinde yıkanmış, uçarak içinden geçmişti ve koku üstüne yapışıp kalmıştı.

"Bana bir açıklama borcun var," diye gürlledi Porsuk.

Kokarca irkildi. Şaşkınlık içinde Porsuk'a baktı. "Ben tavukları kolaçan edeyim," dedi çabucak ve hemen içeri gitti. Kapı güm diye kapandı.

... eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee ...

... eeeeeeeeeeeeeee ... eeeeeeeeeee ... eee ...